

2. Соціальна педагогіка: Навчальний посібник для студентів і викладачів ВНЗ. Рекомендовано МОН / Богданова І.М. — К., 2008. — 343 с.
3. Тимош І. М. Основи фізіології та психології праці: навч. посіб. / І.М. Тимош. — Тернопіль : Екон. думка, 1999. — 167 с.
4. <http://library.if.ua/book/8/862.html>

Світюк Назар

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри управління персоналом і регіональної економіки Прохоровська С.А.)

ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ В УМОВАХ ДЕФІЦИТУ РОБОЧОЇ СИЛИ

Інноваційні технології є важливою складовою кожного підприємства і застосування їх можливе лише за умов відсутності дефіциту кваліфікованої робочої сили. Інновації застосовуються у всіх сферах діяльності людини, що у свою чергу дозволяє виготовляти високоякісні та конкурентоспроможні товари. Проте, інноваційні технології не тільки дають позитивний результат, а й спричиняють низку проблем, однією з яких є безробіття.

Кількість безробітних, які були зареєстровані на кінець грудня 2016 року складала 10782 особи. Допомогу з безробіття отримували 83,9% осіб. Із загальної кількості безробітних 46,7% становили жінки.

Впровадження інноваційних технологій є невід'ємною умовою успішного функціонування підприємства, проте, в умовах наростання дефіциту кваліфікованої робочої сили введення цих інновацій потребує вирішення кількох проблем: першою і досить значною проблемою є нестача фінансових ресурсів. Друга проблема полягає в недостатній кваліфікації працівників або ж в їхньому дефіциті. Третьою проблемою є дефіцит інформаційного забезпечення про інноваційну діяльність закордонних підприємств.

В період економіки знань з'являється все більше і більше інновацій, які застосовуються на підприємствах, проте, проблемою як і завжди залишається не кваліфікований персонал, який так чи інакше не може впоратись з інноваційними процесами і призвичаїтись до них. Тому багато підприємств практикують навчання на базі підприємства, де молоді працівники навчаються, підвищують свою кваліфікацію а потім працюють на основних виробничих відділах.

За умов дефіциту кваліфікованих кадрів, підприємство не може працювати ефективно, керівники цього підприємства змушені приймати рішення чи замінити конкретне робоче місце механізованою машинною працею, звісно якщо це можливо, чи витратити кошти на навчання молодого працівника.

Введення технологічних інновацій в роботу промислових підприємств України призводить до таких позитивних наслідків: економія матеріальних та фінансових витрат, зниження собівартості продукції; роботою машин і механізмів заміщують працю людини, наслідком чого є збільшення виготовлених товарів та зменшення витрат на навчання працівників. За таких умов дефіцит кваліфікованої робочої сили стає менш помітним [2].

Таблиця 1

Фінансування інноваційної діяльності [5]

Роки	Загальна сума витрат, млн. грн	У тому числі за рахунок коштів, млн.грн					
		власних	Частка%	Державного бюджету	Частка%	Іноземних інвесторів	Частка%
2014	9562,6	6973,4	72,92	24,7	0,26	1253,2	13,11
2015	7695,9	6540,3	84,98	344,1	4,47	138,7	1,80
2016	13813,7	13427	97,2	55,1	0,40	58,6	0,42

Україна за показниками інноваційної діяльності знаходиться на досить низькому рівні у порівнянні з іншими країнами. Дослідження інституту INSEAD, вказують що, станом на 01.01.2016 р. Україна займала 56 місце в Глобальному інноваційному індексі (з 128 країн) 55 посідає Монголія, а 57 місце за Бахреєм, що на 8 позицій вище ніж у 2015 (64 місце). Перше місце у рейтингу посідає Швейцарія, друге Швеція і третє місце за розвитком інновацій займає Королівство Великої Британії [3].

Статистичні дані (табл. 1) свідчать, що значна частина інновацій які впроваджувалися на підприємствах проводилися за власний рахунок – 72,9% у 2014 році, у 2015 сума залучення власних коштів зросла на 12,1%, а у 2016 році ця сума збільшилася ще на 12,2%. Навіть зважаючи на те, що кошти інвесторів повинні відігравати важливу роль у впровадженні інновацій, за останні три роки частка коштів зменшилася на 12,7% (з 13,1% у 2014 до 0,4% у 2016). Отож, якщо Україна прагне розвиватися, бути самостійною і незалежною державою вона повинна стати на шлях розвитку формування економіки інноваційного типу. Вважаємо, що впровадженню інновацій сприятиме:

- навчання, підготовка та перепідготовка працівників, підвищення кваліфікації;
- впровадження нових наукових програм;
- співпраця з міжнародними інвесторами;
- висунення проектів підприємства на державні гранти;
- використання нерозподіленого прибутку;
- забезпечення інформацією з боку держави;
- створення моніторингового підрозділу в межах підприємства, який би займався пошуком схожих проблем та пошуком шляхів їх вирішення.

Отже, можна зробити такі висновки, що інноваційна діяльність в Україні розвивається навіть за умов дефіциту кваліфікованої робочої сили, з кожним роком все більша сума з власних коштів підприємств виділяється задля введення інноваційних технологій, проте частка державних коштів та коштів іноземних інвесторів кожного року змінюється.

Використані джерела

1. Глобальний індекс інновацій 2016 року. Дослідження INSEAD: [Електроний ресурс]. – Режим доступу: http://www.wipo.int/pressroom/ru/articles/2016/article_0008.html.
2. Гринчуцький В. І. Конкурентоспроможність персоналу промислових підприємств регіону /В. І Гринчуцький, С.А Прохоровська // Вісник Хмельницького національного університету. Економічні науки. Випуск (1), 2016. – с. 80-87.
3. Єрмолаєва В. В. Особливості та проблеми інноваційного розвитку в Україні / В. В. Єрмолаєва // Держава та регіони. – 2010. – № 6. – С. 275–280.
4. Прохоровська С.А. Інноваційна активність у розвитку трудового потенціалу регіону /С.А. Прохоровська // Вісник Східноукраїнського національного університету ім. В. Даля. [наук. журнал]. – Луганськ : вид-во СХУ ім. В. Даля, 2011. – Вип. 16. (170) – С. 109 – 112.
5. Сайт Державної Служби статистики України: [Електроний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>

Трембецька Богдана

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри управління персоналом і регіональної економіки Цісецький О. Є.)

СУТНІСТЬ ІННОВАЦІЙНОГО КОНФЛІКТУ ЯК СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО ЯВИЩА

У теперішніх умовах нестабільної економіки та зміни суспільних відносин великого впливу набувають питання, пов'язані з загостренням конфліктності в колективі під час впровадження й використання інновацій у діяльності.

Нововведення – це процес впровадження, розповсюдження й експлуатації сучасного практичного засобу для нової чи кращого використання вже існуючої суспільної потреби; це процес зіставлення із даними інноваціями змін у матеріальному й соціальному середовищі, у якому проходить його життєвий етап.

Новацією не є те нове, що змінює старе природним, закономірним шляхом. Інноваціями не можна вважати й численні вдосконалення, що завжди вносять у своє існування кожна людина, але які не несуть істотної новизни. Нова ідея є потенційним нововведенням, яка поки що не впроваджується.

Інновації суперечливі, тому що, як правило, немає точної впевненості в тому, що вони будуть виправданими. Часом відстрочені негативні фактори інновацій цілком перебивають їхній позитивний ефект. Тому нововведення часто розглядається як об'єкт конфлікту.

Об'єктивні причини інноваційного конфлікту полягають у природному